

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/51/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6716202287
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Slovinská
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:6716202287.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Slovinskej a sudkýň JUDr. Zuzany Matyiovej a JUDr. Aleny Mikovej v spore žalobkyne O. T., narodenej XX.XX.XXXX, V. F. - X., G. XXX/X, zastúpenej JUDr. Ladislavom Csákóom, advokátom, so sídlom v Rožňave, Hviezdoslavova 4, proti žalovaným: 1. P. M., narodenému XX.XX.XXXX, V. Z. F. XX, XXX XX Y., prechodne Č. X. XXX, zastúpenému JUDr. Radkom Petruňom, advokátom, so sídlom vo Zvolene, Tehelná 189, 2. Incar, s. r. o., so sídlom Lužianky Vinárska 14, IČO: 36 534 391, zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Ladislav Barát s. r. o., so sídlom v Nitre, Školská 3, za účasti intervenienta na strane žalovaného v 2. Rade: Generali Poistovňa, a.s., so sídlom v Bratislave, Lamačská cesta 3/A, IČO: 35 709 332, zastúpeného Advokátskou kanceláriou MST PARTNERS, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Laurinská 3, o zaplatenie 100.000,00 Eur s príslušenstvom, o odvolaniach žalovaného v 1., 2. rade a intervenienta proti rozsudku Okresného súdu Rožňava č.k. 12C/93/2016-323 zo dňa 29.5.2018 v spojení s opravným uznesením č.k. 12C/93/2016-431 zo dňa 9.10.2018 takto

r o z h o d o l :

P o t v r d z u j e rozsudok okrem III. výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá.

P r i z n á v a žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v 2.rade a intervenientovi v plnej výške.

Vo vzťahu žalobkyne a žalovaného v 1. rade náhradu trov odvolacieho konania navzájom n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Rožňava ako súd prvej inštancie rozsudkom č.k. 12C/93/2016-323 zo dňa 29.5.2018 žalobu žalobcu voči žalovanému v 1.rade zamietol, žalovaného v 2.rade zaviazal povinnosťou zaplatiť žalobkyni nemajetkovú ujmu vo výške 30.000 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu žalobkyne zamietol. Priznal žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktorú bude povinný zaplatiť žalovaný v 2.rade. V poradí V. výrokom žalovanému v 1. rade aj intervenientovi súd náhradu trov konania nepriznal.

2. Rozhodol tak o žalobe žalobkyne, ktorou sa domáhala uloženia povinnosti žalovanému v 1.rade a žalovanému v 2.rade spoločne a nerozdielne zaplatiť jej 100.000 € titulom náhrady nemajetkovej ujmy a to na základe skutočnosti, že v dôsledku smrti jej syna spôsobenej dopravnou nehodou, ktorú zapríčiniť žalovaný v 1.rade ako zamestnanec žalovaného v 2. rade, došlo k neoprávnenému zásahu do jej práv na ochranu osobnosti a to práva na súkromie a rodinný život. K dopravnej nehode došlo zavinením vodiča nákladného motorového vozidla značky Iveco Stralis ev. čísla O. XXX T. s návesom, ktorý dopravný prostriedok patril spoločnosti žalovaného v 2 .rade, pričom vodič prejednením do protismeru narazil do oproti idúceho osobného motorového vozidla značky Peugeot 307 Combi ev. č. TV XXX N. v posádke

ktorého bol aj jej syn, dnes už nebohý Y. N.. Žalovaný v 1. rade bol uznaný vinným zo spáchania prečinu usmrtenia podľa § 149/1, 2a Trestného zákona a bol mu uložený trest, pričom žalobkyňa ako poškodená bola s uplatneným nárokom na náhradu škody odkázaná na konanie vo veciach občianskoprávných. Žalobkyňa poukázala, že stratou syna utrpela takú vážnu ujmu, že sa z nej do dnešného dňa lieči, stratila milovaného syna a požadovanú ujmu preto považuje za absolútne primeranú vzhľadom na všetky okolnosti posudzovanej veci. Nebohý syn žil v spoločnej domácnosti s ňou, navyše ho vychovávala po rozvode s jeho otcom od jeho štyroch rokov veku a tak ich vzájomná citová väzba sa predĺžila ešte viac, ako to býva v rodinách, kde deti vychovávajú obidvaja rodičia. Žalovaný v 1. rade ako vodič motorového vozidla porušil dopravné predpisy v dôsledku čoho došlo k dopravnej nehode pri ktorej zahynul jej syn a tým bolo neoprávnene zasiahnuté do jej práva na súkromný a rodinný život. Poukázala na to, že pasívna vecná legitímácia žalovaného v 1. rade vyplýva z jeho protiprávneho konania a u žalovaného v 2. rade je daná tým, že bol prevádzateľom motorového vozidla, v danom prípade bol teda neoprávnený zásah do jej osobnostných práv ako fyzickej osoby spôsobený žalovaným v 1. rade, ktorý bol použitý žalovanou v 2. rade ako právnickou osobou na realizáciu činnosti tejto právnickej osoby. Aj keď nie je pochyb, že ľudský život nemožno nahradiť peniazmi, požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy nie je vyjadrením hodnoty ľudského života, môže však slúžiť len na zmiernenie následkov tejto ujmy, s ktorou sa bude musieť žalobkyňa vyrovnávať po celý život. Žalobkyňa na pojednávaní podrobne opísala ako vníma stratu syna a ako sa zmenil jej život, išlo o syna z prvého manželstva, ktorého vychovávala po rozvode až do 8 rokov, keď sa znovu vydala, odvtedy syna vychovali spoločne s terajším manželom aj s dvomi spoločnými dcérami. V čase dopravnej nehody mal syn 21 rokov a nie je možné opísať bolesť, akú ona prežíva. Vo veci ako svedok vypovedal aj manžel U. T., ktorý podrobne opísal harmonický vzťah príslušníkov rodiny a osobitne blízky vzťah a pevné puto, ktoré bolo medzi matkou a synom.

3. Žalovaný v 1. rade namietal svoju pasívnu vecnú legitímáciu vzhľadom k tomu, že v čase dopravnej nehody si plnil pracovné povinnosti vodiča ako zamestnanec žalovaného v 2. rade. V zmysle § 420 ods. 2 a v spojení s ust. § 853 Občianskeho zákonníka platí, že pokiaľ bol neoprávnený zásah (porušenie dopravných predpisov a následná nehoda, následkom ktorej Y. N. zomrel) do osobnostných práv fyzickej osoby bol spôsobený niekým, kto bol použitý právnickou osobou na realizáciu činnosti tejto právnickej osoby, a preto sa považuje za zásah spôsobený priamo touto právnickou osobou. Pokiaľ teda vznikla žalobkyňi v súvislosti s dopravnou nehodou ako tretej osoby nemajetková ujma zodpovedá za ňu jeho zamestnávateľ, t.j. žalovaný v 2. rade. Žiadal preto voči sebe žalobu zamietnuť a nad rámec uvedeného dodal, že Súdny dvor EÚ v rozsudku zo dňa 20.10.2013 vo veci C - 22/2012 skonštatoval, že článok III ods. 1 Smernice Rady 71/166/EHS z 24.4.1982 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovými vozidlami a kontroly plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti, článok I ods. 1,2 druhej Smernice Rady 84/5/EHS z 30.12.1983 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zo zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, zmenené a doplnené Smernice Európskeho Parlamentu a Rady 2005/14/ES z 11.5.2005 a článok I prvý odsek tretej Smernice Rady 90/232/EHS zo dňa 14.5.1990 sa majú vykladať v tom zmysle, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokryť aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenú blízkym osobám obeti usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poistenia za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej. V nadväznosti na to tvrdil, že ustanovenia zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení je potrebné vykladať v súlade s komunitárnym právom tak, že nemajetková ujma je krytá povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu a uvedený názor prijal už aj Ústavný súd SR (uznesenie zo dňa 11.10.2016 sp.zn. III.ÚS 666/2016). Bez ohľadu na uvedené namietal aj však požadovanú výšku nemajetkovej ujmy žalobkyňou ako neprimeranú. Poukazoval pritom, že Občiansky zákonník uvedenú problematiku explicitne neupravuje, a preto na určenie výšky nemajetkovej ujmy analogicky možno použiť ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, z ktorého zákona vyplýva, že poškodený má právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, maximálne do výšky náhrady poskytovanej osoby poškodenej násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu, a to zákona č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi. Žalovaný v 1. rade uviedol, že konanie, ktorého sa dopustil v plnej miere už pred orgánmi činnými v trestnom konaní, ako aj pred súdom úprimne oľutoval, pozostalým a žalobkyňi sa ospravedlnil, uplatnený nárok žalobkyňi voči jeho osobe považuje za nedôvodný, a preto žiadal žalobu voči sebe zamietnuť a zaviazal žalobkyňu k povinnosti zaplatiť mu náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Aj žalovaný v 2. rade vo svojich písomných vyjadreniach vyjadril ľútosť nad tragickou udalosťou, ktorá sa stala v rodine žalobkyne, avšak mal za to, že nie je v tomto konaní pasívne legitimovaný. Žalobkyňa jeho pasívnu legitimáciu odôvodňuje ust. § 427 Občianskeho zákonníka, ktorý upravuje zodpovednosť za škodu právnickej osoby vykonávajúcu dopravu. Zodpovednosť za škodu a právo na úhradu nemajetkovej ujmy sú však dve úplne rozličné kategórie, pretože náhrada škody má plniť reparačnú, t.j. reštitučnú funkciu a má zabezpečiť poškodenému plnú kompenzáciu spôsobenej ujmy, nie však viac. Naproti tomu vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je existencia ujmy žalobkyne, porušenie právnej povinnosti, resp. protiprávny úkon spočívajúci v konaní tretej osoby zodpovednej za narušenie osobnostných práv žalobkyne a príčinná súvislosť medzi touto ujmou a protiprávnym konaním. Občianskoprávna sankcia v podobe povinnosti poskytnúť nemajetkovú ujmu v peniazoch, nemá charakter majetkovej škody, podľa § 427 Občianskeho zákonníka, ale je výlučne spätá s osobou, ktorá neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobkyne na rodinný a súkromný život mala vykonať. V zmysle trestného rozkazu neoprávneného zásahu do osobnostných práv žalobkyne sa dopustil žalovaný v 1. rade a preto žalovaný v 2. rade nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti spočívajúcej v úhrade nemajetkovej ujmy. Poukázal na rozsudok Súdneho dvora Európskych spoločností č. C - 22/12 z 24.10.2013 a zdôraznil, že jeho zaviazaním na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch bez toho, aby bol zaviazaný i poisťovateľ, by bolo priamym porušením princípu právnej istoty. Na základe známej judikatúry tak všeobecných súdov, ale aj Súdneho dvora mal žalovaný v 2. rade za to, že poisťovateľ je nepochybne pasívne legitimovaným účastníkom súdneho konania, ak nie sú pochybnosti o existencii poistného vzťahu v čase vzniku tragickej udalosti. Vo vzťahu k žalovanému v 1. rade je potrebné posúdiť, či konanie žalovaného v 1. rade popísaného najmä v odcudzujúcom rozsudku Okresného súdu Rožňava 1 T/60/2014 zo dňa 16.6.2014 je okolnosťou, ktorá by bola vyvolaná osobitnou povahou prevádzky, na základe ktorého by mala vzniknúť zodpovednosť za škodu u žalovaného v 2. rade. Žalovaný v 1. rade zdôrazňuje teda takú úpravu, ktorá mu privodí priaznivejšie rozhodnutie vo veci a zbavenie sa zodpovednosti za skutok, ktorý vykonal. Okolnosťou majúcou pôvod v prevádzke vozidla žalovaný v 2. rade nepovažuje zavinené porušenie pravidiel cestnej premávky žalovaným v 1. rade. V zmysle ust. § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka sa predpokladá, že zásah do práva na ochranu osobnosti, najmä života a zdravia vykoná konkrétna fyzická osoba a v tomto konaní nie je sporné, že sa tak stalo osobou žalovaného v 1. rade, ktorý vykonával v rozhodnom období závislú prácu pre žalovaného v 2. rade ako prevádzkovateľa motorového vozidla a jeho zamestnanec. Je preto potrebné posúdiť, kto skutočne vykonal zásah do práv žalobkyne a ako sa tento zásah žalobkyne dotkol, pričom musí vziať do úvahy aj ostatné kritéria náhrady nemajetkovej ujmy a to aj v súvislosti s posudzovaním výšky nemajetkovej ujmy tak, aby odrážala všeobecne zdieľané predstavy p spravodlivosti. Aj on zastával názor, že napriek skutočnosti, že Občiansky zákonník, ktorý upravuje inštitút ochrany osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy žiadnu maximálnu, ani minimálnu hranicu výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch nestanovuje, je možné per analgium použiť ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. V tejto súvislosti poukazoval aj na známu judikatúru slovenských a českých všeobecných súdov.

5. Na pojednávaní dňa 24.4.2018 intervenient oznámil svoj vstup do konania a uviedol, že má právny záujem na výsledku sporu a to napriek tomu, že zastáva názor, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za zásah do súkromného a rodinného života, ku ktorému dochádza usmrtením pri dopravnej nehode nespadá do rozsahu poistného krytia povinného zmluvného poistenia. Právny záujem však osvedčuje tým, že táto právna otázka nie je ešte judikatúrou definitívne vyriešená a nemožno jednoznačne vylúčiť, že žalovaní v prípade neúspechu si uplatnia náhradu žalobcovi prisúdenej náhrady nemajetkovej ujmy práve voči nemu intervenientovi. Náhrada nemajetkovej ujmy poškodených nie je zahrnutá v rozsahu poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v zmysle § 4 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo/168/2009 zo dňa 20.4.2011, ktorý túto právnu otázku riešil a nič na tom podľa neho nemenia ani poukazovaný rozsudok Súdneho dvora EÚ z 24.10.2013 vo veci C - 22/12. Poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.3.2016 sp.zn. 3 Cdo/301/2012, kde Najvyšší súd dospel k názoru, že poisťovňa nie je v konaní o náhradu nemajetkovú ujmy za zásah do práv na ochranu osobnosti pozostalých obetí dopravnej nehody pasívne legitimovaná. Vyjadroval sa však aj k výške žiadanej nemajetkovej ujmy, ktorú považuje vzhľadom na známu judikatúru súdov v Slovenskej republike v obdobných veciach a v porovnateľných veciach za neprimerane vysokú. Navrhol, aby súd žalobe v navrhovanom rozsahu nevyhovel, požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy žalobkyne znížil, prípadne ju vôbec nepriznal.

6. Z rozsudku Okresného súdu Rožňava sp.zn. 1T/60/2014 - 428 zo dňa 16.6.2014, ktorý nadobudol právoplatnosť 19.11.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. 6To/73/2014 mal súd prvej inštancie preukázané, že žalovaný v 1. rade bol uznaný vinným podľa § 149 ods. 1, 2 Trestného zákona a odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov nepodmienečne a bol mu uložený zákaz trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlo všetkých druhov po dobu 5 rokov. Z potvrdenia o zamestnaní vyplývalo, že žalovaný v 1. rade bol zamestnancom žalovaného v 2. rade ako vodič závozník od doby od 9.8.2010 do 1.3.2015 a aj v čase dopravnej nehody vykonával činnosť žalovaný v 1. rade pre žalovaného v 2. rade. V súvislosti s tvrdenou nemajetkovou ujmu a ťažkosťami žalobkyne bola predložená aj lekárska správa psychiatrickej ambulancie - diagnóza žalobkyne so záverom reakcia na ťažký stres a adaptačná porucha, pričom ide o stav nezmenený, nedá sa predpokladať zmena a zlepšenie zdravotného stavu, pretože pretrváva úzkosť.

7. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ust. § 583 ods. 1, § 420 ods. 1, 2, § 427 ods. 1, 2, § 428, § 429, § 430 ods. 1, 2, § 11, § 13 ods. 1 až 3, § 15 Občianskeho zákonníka a vo veci rozhodol.

8. Súd skúmal pasívnu vecnú legitimáciu oboch žalovaných a dospel k záveru, že u žalovaného v 1. rade nie je daná, pretože v tomto prípade nezodpovedá za škodu, ktorá žalobkyni vznikla, keďže za škodu zodpovedá jeho zamestnávateľ - žalovaný v 2. rade, preto s ohľadom na túto skutočnosť žalobu voči nemu zamietol v celom rozsahu. Ďalej dospel k záveru, že žaloba žalobkyne je dôvodná voči žalovanému v 2. rade, avšak nie v plnom uplatnenom rozsahu, ale len sčasti, a preto v prevyšujúcej časti uplatneného nároku, ktorý bol predmetom voľnej úvahy súdu, žalobu žalobkyne nad sumu 30. 000 € zamietol. Poukázal na to, že zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou dopravných prostriedkov, ktorá je upravená v § 427 a 431 Občianskeho zákonníka je osobitným druhom občianskoprávnej zodpovednosti, ktorá spočíva na princípe objektívnej zodpovednosti. Na vznik tejto zodpovednosti sa teda nevyžaduje zavinené konanie, čo však neznamená, že škoda spôsobená prevádzkou dopravného prostriedku nemôže byť zavinená. Aj pre prípady zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových dopravných prostriedkov platí zásada vyjadrená v § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorej škoda je spôsobená právnickou alebo fyzickou osobou, ak bola spôsobená pri ich činnosti inými osobami, ktoré na túto činnosť použili. Znamená to, že vodič prevádzkovateľa dopravného prostriedku spravidla nebude zodpovedný na škodu spôsobenú prevádzkou dopravného prostriedku, ak dopravný prostriedok, prevádzkou ktorého škoda bola spôsobená použil v rámci svojej činnosti pre prevádzkovateľa. Zodpovednosť za škodu podľa § 427 Občianskeho zákonníka pritom spočíva v tom, že ide o zodpovednosť za škodu vyvolanú osobitnou povahou prevádzky dopravného prostriedku. Aj keď Občiansky zákonník priamo nevymedzuje, čo treba považovať za osobitnú povahu prevádzku možno ustáliť, že tá spočíva v tom, že z nej vyplýva pre okolitý svet zdroj zvýšeného nebezpečenstva v súvislosti s činnosťou a pohybom prostriedku, čo v danom prípade bolo umocnené v tom, že sa jednalo o nákladné motorové vozidlo. V záujme ochrany tretích osôb sa riziko prevádzky prenáša výlučne len na prevádzkovateľa. Toto riziko znášania následkov zodpovednosti za škodu je zmiernené tým, že každý prevádzkovateľ je zo zákona poistený pre prípad vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle zákona č. 381/2001 Z.z. v znení neskorších predpisov. Objektívna zodpovednosť za škody spôsobené prevádzkou dopravného prostriedku je pomerne prísna, pretože takmer vylučuje možnosť liberácie prevádzkovateľa a prichádza do úvahy len v prípade, ak škoda nebola spôsobená okolnosťami, ktoré majú svoj pôvod v prevádzke. Okrem toho je viazaná na podmienku, že prevádzkovateľ preukáže, že škode nemohol zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno od neho požadovať. V tomto posudzovanom prípade však nejde o takéto okolnosti, pre ktoré by mohol žalovaný v 1. rade ako prevádzkovateľ vozidla sa liberovať.

9. V súvislosti s námietkou žalovaného v 2. rade, že nie je pasívne legitimovaný v spore, lebo by mala byť ako žalovaná označená Poistovňa Generali, teda má byť priamo žalovaná a nie ako intervenient v tomto konaní, tak súd poukázal na niektoré legálne súvislosti takejto nesprávnej úvahy. Žalovaný v 2. rade je povinne zmluvne poistený za škodu u tohto intervenienta, avšak žalobkyňa si v konaní nemajetkovú ujmu uplatnila u žalovaného v 2. rade ako škodcu a nie u poisťovateľa, ktorý vstúpil do konania len ako intervenient na jeho strane. Pri uplatňovaní nárokov z náhrady škody platí zásada, že poškodený musí uplatniť svoje právo voči tomu, kto za škodu zodpovedá a poisťiteľ plní poškodenému namiesto poisteného. Iba výnimočne má poškodený priame právo na náhradu škody voči poisťovateľovi, ak to ustanovujú osobitné predpisy a takýmto predpisom je aj zákon o povinnom zmluvnom poistení

zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (§ 15). Voľba, u koho bude náhrada škody poškodený uplatňovať, je výlučne na oprávnenej osobe. Pokiaľ sa žalobca rozhodol uplatniť nárok výlučne proti žalovanému v 2. rade, keďže pasívna legitímácia žalovaného v 1. rade je už vyriešená, je to jeho výlučná kompetencia pri vedení sporu.

10. Následne sa súd prvej inštancie zaoberal požadovanou nemajetkovou ujmu a podrobne predpoklady priznania aj vo všeobecnosti rozobral. Poukázal na to, že na uplatnenie práva na ochranu osobnosti je aktívne legitimovaná vždy tá fyzická osoba, voči osobnosti ktorej neoprávnený zásah smeroval a kto jej mohol ujmu spôsobiť. Osobnostné práva patria iba konkrétnej fyzickej osobe a pretrvávajú počas jej života. Zo strany žalobkyne je zrejmé, že sa jedná o satisfakčnú žalobu a to so zreteľom na to, že zásah do osobnostných práv nebohého jej syna nemožno odčiniť obnovením pôvodného stavu. Výšku peňažného zadostučinenia súd určuje na základe voľnej úvahy, ktorá však neznamena jeho svojvôľu. V danom prípade rodine žalobkyne a samotnej žalobkyni nespochybniteľne vznikla nenapraviteľná ujma, keď stratila jediného syna, pričom k tejto strate došlo vo veku jeho 21 rokov, keď citová väzba matka - syn, ktorý bol vychovaný bez vlastného otca bola veľmi intenzívna vzhľadom na spoločne prežité roky, pričom nebohý syn mal na prahu dospelosti celý život pred sebou. Aj keď je možné konštatovať, že žalobkyňa nebola hmotne závislá od nebohého syna, táto skutočnosť je vyvážená silným putom so synom a negatívnym dopadom tejto tragickej situácie na psychiku žalobkyne, ktorá sa od r. 2013 doteraz lieči na psychiatrii. Závažným spôsobom teda bolo dotknuté právo žalobkyne na jej súkromný a rodinný život a je teda dôvodné domáhať sa zapltenie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, napriek skutočnosti, že žalovaný nad svojím konaním a jeho následkami vyjadril ľútosť. Súd prihliadol pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy aj na majetkové pomery žalovaného v 1. rade. Vzhľadom na smrť nebohého rodina v pôvodnom zložení už neuspokojí potreby lásky, bezpečia a neuspokojí základné emociálne potreby. Priznanie nemajetkovej ujmy nie je pritom reparáciou a je nespochybniteľné, že žiadna priznaná suma nenahradí matke syna, no môže zmierniť následky vzniknutej nemajetkovej ujmy. Porušením dopravných predpisov zo strany žalovaného v 1. rade, ktorý vykonával prácu pre žalovaného v 2. rade došlo k tomu, že zo dňa na deň náhle šokujúco a nepredvídateľne prišla žalobkyňa o jediného syna, teda o jednu z najdôležitejších osôb svojho života, stratila osobu, ktorej venovala veľkú časť svojho života, svoju lásku, dlhoročnú opateru bez možnosti ďalšieho spoločného života. Súd pritom vychádzal aj z doterajšej judikatúry všeobecných súdov Slovenskej republiky a priznaných súm nemajetkovej ujmy. Na základe uvedeného dospel k záveru, že primeranou a spravodlivou je náhrada nemajetkovej ujmy žalobkyne vo výške 30.000 € na úhradu ktorej žalovaného v 2. rade aj zaviazal a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Súd prvej inštancie sa vyjadroval aj k intervenientovi a jeho účasti v konaní s tým, že tento preukázal svoj právny záujem na výsledku konania, pretože so žalovaným v 2. rade mal v čase dopravnej nehody uzavretú poisťnú zmluvu zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla.

11. Výrok o náhrade trov konania vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným v 2. Rade oprel súd o ust. § 255 ods. 1 CSP s poukazom na článok 4 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods.1, 2 CSP. V prejednávanej veci priznal pritom žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktorý bude povinný zaplatiť žalovaný v 2. rade, pretože žalobkyne čo do právneho základe vyhovel a nebolo by spravodlivé a v súlade so satisfakčnou funkciou nemajetkovej ujmy požadovať od žalobkyne v danej veci náhradu trov konania, resp. jej nepriznať právo na náhradu trov konania.

12. Výrok o trovách konania medzi žalobkyňou a žalovaným v 1. rade a intervenientom oprel súd o ust. § 257 ods. 1 CSP a žalovanému v 1. rade ani intervenientovi vzhľadom na výnimočné okolnosti sporu náhradu trov nepriznal. Vo vzťahu žalobkyne a žalovaného v 1. rade by bolo neprimeranou tvrdosťou voči žalobkyni vzhľadom na okolnosti protiprávneho nedbanlivostného konania tohto žalovaného, ktorým spôsobil smrť syna žalobkyne a intervenient vystupoval na strane žalovaného v 2. rade, ktorý v konaní úspech nemal.

13. Proti I., II. a IV. výroku rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný v 2. rade z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. d), e) a f) CSP. Uviedol, že je nespochybniteľné, že smrť blízkej osoby je pre každého zásahom do jeho citovej, emocionálnej a spoločenskej oblasti, teda do zákonom chránených práv osobnosti človeka, kedy má fyzická osoba nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Poukázal na to, že v konaní vedenom na Okresnom súde Rožňava pod sp. zn. 15C/4/2017 bola priznaná nemajetková ujma manželovi žalobkyne v sume 15.000 €. Poukázal tiež na rozdielnosť vzťahu žalobkyne ako matky nebohého, ale aj jej manžela ako nevlastného otca a podľa názoru odvolateľa súd

prvej inštancie sa nedostatočne vysporiadal s rozličnou intenzitou vzťahov oboch rodičov s nebohým a teda ani neprihliadol na túto skutočnosť v rozhodnutí vo veci samej. Prihliadol len na to, že žalobkyňa je biologickým rodičom nebohého a jej manžel nie je biologickým rodičom. Zo všeobecnej rozhodovacej činnosti súdov o výške nemajetkovej ujmy priznávanej v obdobných prípadoch sa súd prvej inštancie jednoducho priklonil k tej najvyššej novej výške náhrady bez nadväznosti na ostatné kritériá náhrady. Všetky ostatné kritériá pre určenie výšky náhrady bola povinná preukazovať žalobkyňa, ktorá však dôkazné bremeno neunesla. Súd neprihliadol na to, že žalobkyňa i jej manžel neboli nevyhnutne odkázaní a hmotne závislí na príjme nebohého, neprihliadol na to, či výška náhrady nie je náhradou príjmu čo sa u žalobkyne, bez preukázania jej osobných, zárobkových a majetkových pomerov, javí viac ako pravdepodobné k rozhodnému obdobiu, t. j. k augustu 2013. Bez preukázania zárobkových a majetkových pomerov na strane žalobkyne tak žalovaný v 2. rade má za to, že priznanie nemajetkovej ujmy vo výške 30.000 € je náhradou príjmu a nie satisfakciou. Odvolateľ - žalovaný v 2. rade uviedol, že vzťahy medzi žalobkyňou, jej manželom a nebohým synom nemožno generalizovať a súd by mal detailne skúmať ich intenzitu a kvalitu, a na túto prihliadnuť aj pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy. Druhým základným kritériom, ktorým by sa mal súd zaoberať pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy sú okolnosti na strane žalovaného v 2. rade, t.j. je potrebné rozlíšiť, či išlo o úmyselné zavinenie alebo zavinenie z neobstaranosti. Z vykonaného vyplynulo, že smrť nebohého nastala v dôsledku neobstaranostného konania P. M.. V prípade vedomej neobstaranosti chyba akýkoľvek úmysel konať v rozpore so zákonom a naplnenie subjektívnej stránky stojí výlučne na vedomosti osoby, že svojím konaním môže porušiť zákon, keď sa zároveň bez primeraných dôvodov spolieha, že zákon neporuší. Súd však vôbec neprihliadol na to, že smrť bola zapríčinená v dôsledku nie úmyselného, ale neobstaranostného konania. Len si jednoducho porovnal sumy nemajetkovej ujmy priznanej z iných súdnych konaní bez toho, aby posúdil ostatné kritériá náhrady a priznal najvyššiu možnú s ohľadom na rozhodovaciu činnosť súdov v skutkovo obdobných právnych veciach. V právnom poriadku Slovenskej republiky je stanovená maximálna výška nemajetkovej ujmy v peniazoch pre pozostalých obetí v dôsledku úmyselných konaní osôb, ktorá v rozhodnom období uplatnenia práva žalobkyňou na súde, t. j. v roku 2015, stanovovala maximálnu výšku 19.000 €, ale súd sa touto úpravou vôbec nezaoberal. Je potrebné prihliadnuť aj na to, že žalovaný v 2. rade žiadnym spôsobom tak, ako to má na mysli ustanovenie § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, nezasiahol do osobnostného práva žalobkyne, pretože tohto sa dopustila konkrétna fyzická osoba, nie žalovaný v 2. rade. Nikdy totiž žalovaný v 2. rade nedal pokyn zamestnancovi - žalovanému v 1. rade, aby subjektívne konal tak, že nastanú také neodstrániteľné následky v rodine žalobkyne, aké nastali v tomto prípade. Nemajetková ujma titulom porušenia práva na ochranu súkromia a rodinného života je Občianskym zákonníkom ponímaná ako nástroj, ktorý má dočasne pomôcť preklenúť ťažké obdobie aspoň z finančného hľadiska, ale jej účelom však v žiadnom prípade nie je nahrádzať príjem a nemá byť ani formou obohatenia sa. Nárok na priznanie finančnej satisfakcie, náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch prichádza do úvahy len vtedy, ak by sa morálna satisfakcia nezdala postačujúca a ak bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti. V tejto súvislosti poukázal na to, že v trestnom na Okresnom súde Rožňava bola žalovaný v 1. rade právoplatne odsúdený za prečin usmrtenia a žalobkyňa tak bola poskytnutá satisfakcia aj formou trestného odsúdenia pôvodcu zásahu, ktoré znamenalo morálne odsúdenie páchatel'a trestného činu ako aj spáchané skutku. Sám žalovaný v 1. rade osobne aj na pojednávaní vyjadril ľútosť nad svojím konaním uvedomil svoje ľudské zlyhanie, žalobkyňa sa ospravedlnil. Podľa názoru žalovaného v 2. rade pri rozhodovaní súd prvej inštancie nedostatočne prihliadol na dodržanie princípu primeranosti náhrady nemajetkovej ujmy. Žalobkyňou požadované odškodnenie je neprimerane vysoké nielen vzhľadom na okolnosti prípadu, ale aj vzhľadom na doterajšiu judikatúru v obdobných prípadoch a aj súdom priznaná suma náhrady je neprimeraná, nedostatočne zdôvodnená s tým, že nebolo prihliadané na všetky kritériá náhrady. Súd nezohľadnil ani stav, do akého by sa pôvodca zásahu dostal, ak by bol podľa práva a rozhodnutia súdu, povinný plniť takúto náhradu žalobkyňa, ide pri tom o kritérium náhrady na strane zodpovedného subjektu. Žalobkyňa i jej manžel podali žaloby každý samostatne na Okresný súd v Rožňave na náhradu nemajetkovej ujmy z tých istých dôvodov, pričom napriek návrhu žalovaného na spojenie vecí na spoločné konanie, takýto návrh bol zamietnutý, pritom v oboch právnych veciach bolo rozhodnuté v jeden a ten istý deň a dôvody prezentované súdom prvej inštancie pre nespojenie vecí objektívne neexistovali. Má za to, že žalobkyňa i jej manžel sledovali vyššiu náhradu trov právneho zastúpenia pre ich právneho zástupcu a najmä, aby priznané sumy náhrady nemohli byť v súčte brané ako náhrada, ktorá nie je satisfakciou, ale náhradou príjmu, pretože súhrn u oboch manželov predstavuje 45.000 €. Podľa žalovaného v 2. rade za spravodlivé by považoval také rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktoré by priznalo náhradu nemajetkovej ujmy do výšky 10.000 € a poukázal pritom na rozhodovaciu prax všeobecných súdov (Okresný súd Nitra). Pripomenul, že súdy pri

určovaní konkrétnej výšky náhrady za spôsobenú škodu musia zohľadňovať nielen primeranosť k iným finančným kompenzáciám, ale prihliadať napríklad na osobu poškodeného, resp. žalobcu, jeho doterajší život, prostredie, v ktorom žije, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, ale aj závažnosť následkov, ktoré vznikli žalobcovi v súkromnom živote, v spoločenskom uplatnení, ale aj dôsledky, ktoré sa prejavili u pôvodcu zásahu. Tu opätovne odvolateľ - žalovaný v 2. rade uviedol súdne rozhodnutia, z ktorých jednoznačne vyplýva, že súdy v rovnakých, prípadne porovnateľných prípadoch priznávajú oveľa nižšie náhrady za nemajetkové ujmy v dôsledku úmrtia blízkej osoby pri dopravnej nehode, nehovoriac o odlišení kvality príbuzenského vzťahu, od vzťahu otčim - syn a závažnosti konania úmysel a nedbanlivosť. Priznané právo žalobkyni na náhradu trov konania v rozsahu 100 % nepovažuje žalovaný v 2. rade za rozhodnutie, ktoré by zohľadňovalo zásady všeobecnej spravodlivosti ustanovenej v článku 4. bod 2 CSP. Žalobkyňa sama disponuje žalobou a keď podľa vlastného uváženia požadovala náhradu nemajetkovej ujmy 100.000 €, hoci je zastúpená advokátom, ktorý pri zvážení veci s odbornou starostlivosťou mohol vedieť, že takéto určenie, ktoré predstavuje niekoľkonásobok obvyklej náhrady je neudržateľné a preto podľa žalovaného v 2. rade je čistý úspech pri výsledku v tomto konaní 40 %. Vzhľadom na účelové podanie dvoch žalôb rodičmi na ten istý súd a spôsobovanie duplicitných nákladov žalovanému v 2. rade pri cestách na súd prvej inštancie, ktoré mohli byť prejednané v spoločnom konaní, v prípade priznania náhrady trov konania v akomkoľvek rozsahu bude žalovaný v 2. rade požadovať, aby súd prvej inštancie i odvolací súd v uznesení o trovách konania dôsledne posúdil výšku, ktorá zohľadní vykonávanie úkonov právnej služby pre viac ako jedného klienta ako by právne veci 12C/93/2016 a 15C/4/2017 boli prejednané a rozhodnuté v spoločnom konaní. Vzhľadom k uvedenému žalovaný v 2. rade požadoval, aby odvolací súd po posúdení veci zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že zaviazá žalovaných v 1. a 2. rade povinnosťou zaplatiť žalobkyni sumu 10.000 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť ďalšieho žalovaného a žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal.

14. V zákonnej lehote podal proti II., IV. a V. výroku rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie aj intervenient na strane žalovaného v 2. rade z dôvodov uvedených v ô 365 ods. 1 písm. h) CSP. Uviedol, že právnym základom priznaného nároku bola náhrada nemajetkovej ujmy za zásah do osobnostného práva žalobkyne, konkrétne do jej práva na súkromie a rodinný život podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Podľa názoru intervenienta súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil výšku náhrady nemajetkovej ujmy priznanej žalobkyni, keď nedostatočne zohľadnil skutočnosť, že k dopravnej nehode došlo nedbanlivostným konaním vinníka nehody a neprihliadal dostatočne na sumy priznávané súdmi v obdobných konaniach. Právne posúdenie veci je činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu pod príslušnú právnu normu, čo potom vedie k záveru o právach a povinnostiach účastníkov. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie nie je celkom jasné ako súd prvej inštancie vyhodnocoval skutočnosti uvádzané žalobkyňou v priebehu konania vzhľadom na pomerne všeobecné formulácie, ktoré uviedol v bode 54. svojho odôvodnenia. Toto odôvodnenie intervenient nepovažuje za správne a v súlade s judikatúrou všeobecných súdov, pretože výška priznanej náhrady žalobkyni bola neprímerane vysoká. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Nitra sp. zn. 10C/142/2002 s tým, že samotná závažnosť vzniknutej ujmy nie je jediným a výlučným faktorom pre určenie konečnej výšky zadosťučinenia v peniazoch. Výška peňažnej náhrady je predmetom voľnej úvahy súdu, ale súd musí prihliadať na všetky okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, a to jednak vo vzťahu k postihnutej osobe a jednak vo vzťahu k subjektu, ktorý neoprávnený zásah spôsobil tak, aby bola zabezpečená požiadavky účinného, primeraného zadosťučinenia za vzniknutú nemajetkovú ujmu ako aj požiadavka nezneužívania tohto právneho prostriedku na neprípustné obohacovanie sa. Napokon súd prvej inštancie napriek uvádzaniu súm z rozhodnutí iných súdov v obdobných prípadoch priznal napadnutým rozsudkom sumu 30.000 €, teda sumu vyššiu než uvádzal v iných prípadoch bez toho, aby uviedol konkrétne mimoriadne okolnosti, ktorými by sa práve tento prípad odlišoval iných prípadov. Platí aj pravidlo, že výška relutárnej náhrady nesmie byť zrejším bezdôvodným obohatením osoby dotknutej neoprávneným zásahom a súčasne by nemala byť pre pôvodcu neoprávneného zásahu jednoznačne likvidačná. Taktiež dôvodil zák. č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov, ktoré sú odškodňované maximálnou sumou predstavujúcou 50-násobok minimálnej mzdy, na čo v priebehu konania intervenient ale aj žalovaný v 2. rade poukazovali. Ak sa teda pri smrti spôsobenej úmyselným dokonca násilným trestným činom zákon priznáva obetiam, resp. pozostalým po nich maximálne sumu 24.000 €, náhrada za smrť spôsobenú konaním z nedbanlivosti podľa jeho názoru by mala byť nižšia. Rozhodujúcim dôvodom pre priznanie tak vysokej náhrady nemôže byť len samotná závažnosť tejto ujmy ani to, že žalobkyňa túto svoju ujmu veľmi ťažko prežíva. Na základe uvedeného intervenient navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvej inštancie nové prejednanie a rozhodnutie.

15. V zákonnej lehote len proti výroku o trovách konania (V.) podal odvolanie žalovaný v 1. rade z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Napriek tomu, že bol v konaní procesne plne úspešný, súd prvej inštancie mu náhradu trov konania nepriznal a dôvodil ust. § 257 ods. 1 CSP. Bližšie rozvedenie úvah súdu prvej inštancie vedúcich ho k nepriznaniu mu trov konania napadnuté rozhodnutie však neobsahuje a to má za následok jeho nepreskúmateľnosť. Takéto zdôvodnenie podľa názoru žalovaného v 1. rade nezodpovedá kritériám kladeným na riadne odôvodnenie súdnych rozhodnutí. Použitie ust. § 257 CSP predstavuje totiž výnimku, resp. odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok v zmysle ust. § 255 CSP, ide o výnimočný prípad, keď sa procesne úspešnému účastníkovi odníma jeho právo na náhradu trov konania. Výnimočnosť aplikácie tohto ustanovenia preto musí byť daná osobitnými okolnosťami, ktorých charakteristika musí byť v odôvodnení rozhodnutia vždy náležite vysvetlená a konkretizovaná (uznesenie NS SR zo dňa 13.3.2014 sp. zn. 5MCD0/24/2011). Podľa žalovaného v 1. rade mal súd pri rozhodovaní o otázke náhrady trov konania postupovať podľa § 255 CSP upravujúceho tzv. zásadu úspechu v spore, pretože na odchýlenie od tejto zásady vo vzťahu k jeho osobe priestor nebol. Medzi účastníkmi konania totiž nebolo sporné, že v dôsledku dopravnej nehody nedbanlivostne zapríčinennej jeho osobu ako zamestnancom žalovaného v 2. rade došlo k neoprávnenému zásahu do práv žalobkyne na ochranu jej osobnosti, lebo jej pri tejto nehode zomrel syn. Žalobkyňa od začiatku teda mala vedomosť o tom, že dopravná nehoda sa stala v čase, keď plnil pracovné povinnosti pre žalovaného v 2. rade, napriek tomu podala žalobu nielen voči jeho zamestnávateľovi, ale aj voči nemu. Od začiatku konania argumentoval, že pasívna vecná legitímácia jeho osoby nie je v tomto prípade daná a túto argumentáciu podporoval aj ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, napriek tomu v spore proti jeho osobe žalobkyňa pokračovala. Okrem toho jeho nedbanlivostné konanie nepredstavuje dôvod hodný osobitného zreteľa vzhľadom na to, že táto skutočnosť sama o sebe nezakladá dôvod, aby žalobkyňa voči nemu viedla predmetné konanie. Na podporu týchto záverov použil dôvody uznesenia NS SR z 13.3.2014 5MCD0/24/2011 s tým, že samotná otázka zavinenia, resp. miery zavinenia účastníka za skutkový stav nemôže byť v danom prípade dôvodom pre použitie ust. § 257 CSP, pretože takýmto postupom by došlo k popretiu ústrednej zásady procesného rozhodovania o náhrade trov konania, a to zásady úspechu v konaní. Pokiaľ ide o trovy konania, ktoré mu vznikli, tieto mohli byť omnoho nižšie, ak by žalobkyňa, ktorá bola zastúpená advokátom, podala žalobu proti správne intervenientovi. Z obsahu podanej žaloby totiž vyplýva, že žalobkyňa označila za intervenienta nesprávny subjekt a bola opakovane upozorňovaná na túto skutočnosť, avšak ostala v tomto smere nečinná, teda žalobkyňa, ktorá bola zastúpená advokátom, nekonala s náležitou starostlivosťou a obozretnosťou. V neposlednom rade žiadnym spôsobom súd prvej inštancie nevzal do úvahy, že nepriznanie trov konania napriek plnému úspechu, má negatívny dopad na jeho majetkové pomery, ktoré nie sú na takej úrovni, aby finančné prostriedky, ktoré boli vynaložené na účelné bránenie jeho práv, a to trov konania, predstavovali pre neho zanedbateľnú ekonomickú položku. Nemožno nespomenúť, že nie je dôvod na aplikáciu § 257 CSP aj s poukazom na majetkové pomery žalobkyne, keďže už len napadnutým rozhodnutím jej bola priznaná pohľadávka vo výške 30.000 € a žalobkyňa ani žiadnym spôsobom nepreukázala, že by jej majetkové pomery nedovoľovali byť zaviazanou na úhradu jeho trov konania. Navrhol, aby odvolací súd zmenil V. výrok rozsudku súdu prvej inštancie tak, že uloží žalobkyni povinnosť nahradiť mu trovy konania v rozsahu 100 %, a to tak konania pred súdom prvej inštancie ako aj odvolacieho konania.

16. Žalovaný v 2. rade sa vyjadril k odvolaniu žalovaného v 1. rade voči výroku o trovách konania tak, že vzhľadom na všetky okolnosti prípadu by mal starostlivo zvážiť odvolací súd a posúdiť, nakoľko je odklon rozhodovacej činnosti súdu prvej inštancie od všeobecnej zásady úspechu v konaní dôvodný a v akom rozsahu náležite odôvodnený s ohľadom na pomery tejto právnej veci. Okolnosti hodné osobitného zreteľa môžu byť podľa názoru žalovaného v 2. rade dané najmä v prípadoch, ak by takéto rozhodnutie vydané v neprospech strany sporu bolo v rozpore s dobrými mravmi. Uvedené prináležalo súdu prvej inštancie, pričom vo vzťahu k žalovanému v 1. rade, ktorý spôsobil tragickú udalosť v rodine žalobkyne sa javí bez ohľadu na prílišný formalizmus vo vzťahu k zásade úspechu alebo neúspechu v súdnom ako aplikovateľné s veľkou pravdepodobnosťou. Žalovaný v 1. rade bol ten kto bol pôvodcom zásahu do práv žalobcu, nie žalovaný v 2. rade, ktorého právo povoláva k zodpovednosti za nenapraviteľný následok, ktorého sa dopustil práve žalovaný v 1. rade. Pokiaľ žalovaný v 1. rade poukazoval na svoje písomné vyjadrenia vo veci, ktorými argumentačne reagoval na vyjadrenia strán sporu je potrebné zdôrazniť, že jeho účasť na pojednávaní bola nevyhnutná s ohľadom na posúdenie kritérií náhrad nemajetkovej ujmy, ktoré by sa mali posudzovať vo vzťahu k osobným, zárobkovým a majetkovým pomerom pôvodcu zásahu, aby tak rozhodnutie súd napĺňalo princíp všeobecnej spravodlivosti. Naopak, práve bol to žalovaný v 2. rade, ktorému vznikli zbytočné trovy, keď sa žalovaný v 1. rade nezúčastnil na nariadenom

pojednávani a oznámil to súdu prvej inštancie oneskorene. Len z výsluchu žalovaného v 1. rade bolo možné ustáliť splnenie kritérií náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo vzťahu k jeho osobným, zárobkovým a majetkovým pomerom, pričom vyjadrenia žalovaného v 1. rade spočívali najmä v tom, že nie je pasívne vecne legitimovanou stranou v konaní a je teda otázkou ako pristupoval aj tento žalovaný k plneniu si svojich procesných povinností, ktoré boli len duplicitne zdôraznené spôsobom obdobným v predchádzajúcich písomných podaniach. Keďže žalovaný v 1. rade sa musel zúčastňovať pojednávani a vyjadrovať sa minimálne k svojim pomerom s prihliadnutím na kritériá náhrady nemajetkovej ujmy na strane zodpovedného subjektu, teda pôvodcu zásahu, nie je podľa názoru žalovaného v 2. rade bez ďalšieho pričítať zavinenie žalobkyne, keď sa musel žalovaný v 1. rade vyjadrovať, nakoľko takýto postup stanovuje CSP ako právo žalovaného v 1. rade a je na posúdení, či v takomto štádiu konania s ohľadom na všetky okolnosti prípadu možno požadovať postup dôvodný na späťvzatie žaloby, teda v tomto prípade voči žalovanému v 1. rade. K odvolaniu intervenienta sa žalovaný v 2. rade vyjadril tak, že sa v prvom rade stotožňuje s jeho dôvodmi s poukazom na to, že aj on vo svojom odvolaní prezentoval dôvody, pre ktoré rovnako ako intervenient s tým, že namieta primeranosť priznanej nemajetkovej ujmy.

17. K odvolaniu žalovaného v 2. rade sa vyjadril písomne žalovaný v 1. rade a uviedol, že z obsahu tohto odvolania vyplýva, že podal odvolanie okrem iného aj voči prvému výroku napadnutého rozhodnutia, ktorým súd žalobu voči žalovanému v 1. rade zamietol a požaduje, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie tak, že uloží tak žalovanému v 1. ako aj žalovanému v 2. rade povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 10.000 € s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ďalšieho žalovaného. V nadväznosti na to, teda má za to, že žalovaný v 2. rade napadol prvý výrok rozsudku, ktorý sa ho netýka, nakoľko bol tento vydaný v neprospech žalobkyne a nie v neprospech žalovaného v 2. rade. S poukazom na ust. § 359 a § 386 CSP požadoval, aby odvolací súd odvolanie žalovaného v 2. rade proti prvému výroku rozsudku Okresného súdu Rožňava odmietol. Bez ohľadu na to však, čo sa týka tohto napadnutého prvého výroku rozhodnutia, ktorým súd prvej inštancie voči žalovanému v 1. rade žalobu zamietol, považuje ho za vecne správny, zákonný a spravodlivý. Pokiaľ ide o obsah odvolania žalovaného v 2. rade, tento v podstate sa vyjadruje iba vo vzťahu k výške súdom prvej inštancie priznanej nemajetkovej ujmy a v tomto prípade sa s argumentáciou žalovaného v 2. rade stotožňuje. Žalovaný v 1. rade P. M. sa vyjadril aj k odvolaniu intervenienta, ktorý v ňom namieta hlavne výšku súdom prvej inštancie priznanej nemajetkovej ujmy. Pokiaľ ide o túto argumentáciu, s ňou sa s ňou žalovaný v 1. rade stotožnil.

18. K odvolaniam žalovaných sa písomne vyjadril intervenient. K odvolaniu žalovaného v 1. rade proti výroku rozsudku o nepriznaní náhrady trov konania sa intervenient plne stotožnil s názorom žalovaného, že takéto odvolanie napadnutého rozsudku nezodpovedá požiadavkám kladeným na riadne odôvodnenie súdnych rozhodnutí a spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť. Súhlasí preto s jeho názorom, že vo vzťahu k žalovanému v 1. rade neboli dané dôvody na aplikáciu ust. § 257 CSP, keďže samotné nedbanlivostné konanie, resp. miera zavinenia žalovaného v 1. rade nemožno považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa ako sa to uvádza aj v citovanom rozhodnutí Najvyššieho súdu SR. K odvolaniu žalovaného v 2. rade taktiež intervenient súhlasil s názorom žalovaného, že náhrada nemajetkovej ujmy v priznanej výške žalobkyni súdom prvej inštancie je neprimerane vysoká a súd prvej inštancie nesprávne posúdil závažnosť vznikutej ujmy a okolností, za ktorých došlo k porušeniu práva, najmä sa nedostatočne vysporiadal s rozličnou intenzitou vzťahov oboch rodičov s nebohým synom. Súhlasí s názorom žalovaného v 1. rade, že rodinné vzťahy nemožno tak jednoducho generalizovať a súd prvej inštancie mal detailne skúmať ich intenzitu a kvalitu, k čomu nedošlo. Súd prvej inštancie podľa neho nezohľadnil maximálne možné priznávané sumy pre pozostalých po obetiach násilných činov podľa aktuálnej právnej úpravy a nebral do úvahy, že pri nedbanlivostnom trestnom čine by táto náhrada mala byť určite nižšia ako pri trestnom čine úmyselnom. Na základe uvedeného intervenient rovnako ako vo svojom odvolaní navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové pojednanie a rozhodnutie.

19. Žalobkyňa podala vyjadrenie k odvolaniu žalovaného v 2. rade a prvom rade uviedla, že argumenty tohto žalovaného sa jej hlboko dotýkajú a považuje ich sčasti za prejav hyenizmu. Nespochybnuje pritom právo žalovaného v 2. rade využiť opravné prostriedky, ktoré mu zákon dáva, ale humánnosť jeho argumentácie áno. Napriek tomu, že podané odvolanie pôsobí mohutným dojmom, žalovaný v 2. rade opakuje tie isté námietky, ktoré už odzneli v konaní pred súdom prvej inštancie, či už zo strany žalovaného v 2. rade, ale aj žalovaného v 1. rade, prípadne intervenienta. Obsahuje celý rad citácií a myšlienok prevzatých z iných súdnych rozhodnutí a citáciu zákona, avšak myslí si, že neexistuje žiadne

univerzálne pravidlo, akýsi kopirák, cez ktoré by sa bolo možné vec posúdiť, keďže ide o individuálny prípad, ktorý je determinovaný nielen svojimi špecifikami čo do okolností jeho spáchania, ale aj ľudí, na ktorých tento mal a má dopad. Podľa nej sa odvolateľ sa mylí, ak opakovane vyslovuje názor, že súd jej prisúdil ako biologickej matke náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 30.000 €, čo je neprimeraná suma a čiže presne dvojnásobok čiastky ako otčimovi poškodeného, teda manželovi. Ona síce nebola stranou v konaní 15C/4/2017 Okresného súdu Rožňava, kde sa rozhodovalo o obdobnom nároku otčima, avšak v odôvodnení tohto rozsudku nikde nenašla ani len odkaz na to, že v akej výške bola priznaná nemajetková ujma otčimovi dieťaťa. Platí to o to viac, že obe senáty vyniesli rozsudok v ten istý deň len s niekoľko minútovým odstupom. Neobstojí preto ani argument žalovaného v 2. rade, že by sa súd nebol vysporiadal s rôznymi intenzitami vzťahov rodičov a predsa priznal inú sumu. Len na margo dodala, že ak aj keď jej manžel bol len otčimom nebohého syna, mal k nemu intenzívny vzťah, považoval ho za otca, ktorý ho od malička vychovával a o správnosti úvahy súdu prvej inštancie svedčí fakt, že biologický otec poškodeného sa žiadnej náhrady ani nedožadoval. Žalovaný v 2. rade v žiadnom prípade nemá dôvod obviňovať ju ani nie v právnom slova zmysle z toho, že má snahu bezdôvodne sa obohatiť na úkor smrti jej syna a že požadovaná náhrady by mala mať v jej prípade charakter náhrady príjmu. Zrejme si žalovaný neuvedomil informáciu, ktorá odznela aj v pojednávacej sieni pred súdom, kde uviedla, že je dlhší čas zamestnaná v zahraničí a dosahuje celkom slušný príjem. Ak však odvolateľ teraz mieni otvoriť túto otázku, nie je v medziach CSP, pretože ide o prípad, v ktorom tzv. novoty v odvolacom konaní nie sú prípustné, pretože žalovanému nič nebránilo, aby sa táto otázka začala riešiť a mohol navrhnuť vykonanie dôkazov v tomto smere, resp. jej mal umožniť, aby bola činná a aby tieto dôkazy na vyvrátenie jeho tvrdení predložila. Nesúhlasila s názorom odvolateľa, že sa súd prvej inštancie nedôsledne vysporiadal so všetkými kritériami majúcimi vplyv na určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy, práve naopak. Rovnako nemôže obstať argumentácia koľko má so svojim manželom dostať peňazí v tejto súvislosti do spoločnej domácnosti. Nikomu nepraje takýto zdroj peňazí a o tom sa už ani nemôže zmieňovať. Je však potrebné zvýrazniť, že práve v dôsledku straty milovaného syna sa vzťahy natoľko zhoršili, že s manželom už ani nevedú spoločnú domácnosť, pretože nedokážu o ničom inom komunikovať len o nebohom synovi. Rodina, na ktorej jej tak strašne záležalo, sa fakticky rozšypala. Napriek tomu je potrebné podčiarknuť, že byť tejto okolnosti, priznanú náhradu nemajetkovej ujmy v žiadnom by nebolo možné považovať za príjem do domácnosti, ale len za satisfakciu pre obidvoch, avšak osobitne. Tak ona ako aj jej manžel sa rozhodli do veci neťahat' ich spoločné deti, nakoľko sa nechceli vystaviť ďalšej druhotnej viktimizácii, už táto samotná skutočnosť vylučuje, že by sa mali snahu bezdôvodne obohatiť, prípadne získať nejaký náhradný zdroj príjmu. Čo sa týka úvah odvolateľa, čo by si mohli zadovážiť za získané peniaze, tieto neobstoja a sú scestné, pretože ich život sa viaže k obci Somotor, kde majú svoj dom, v ktorom pre stratu syna aj tak nemôžu kľudne bývať a už vôbec nie ako predtým. Tiež nesúhlasí s názorom, že by bolo možné analogicky použiť zák. č. 215/2006 Z.z. na určenie výšky nemajetkovej ujmy, a to z dôvodov, ktoré už opakovane uvádzala v priebehu konania. Tento zákon totiž pojednáva o odškodňovaní obetí poškodených trestnými činmi vyslovene počíta s tým, že takéto odškodnenie nie je reálne a úplné. Aj judikáty, ktoré žalovaný v 2. rade uvádza na podporu svojich argumentov, nepovažuje za také, ktoré by mali dopad na rozhodovanie v prejednávanej veci. Každý prípad je iný, každá rodinná väzba je niečím špecifická a nie je možné preto ich porovnávať. Čo sa týka námietok ohľadne spojenia jej veci a veci jej manžela na spoločné konanie uviedla, že je vecou súdu, či takémuto návrhu vyhovel alebo nie a pokiaľ takémuto návrhu nevyhovel, jeho rozhodnutie ostalo právoplatné a za takýchto okolností nechápe, akú úlohu pripisuje odvolateľ tomuto rozhodnutiu. V súvislosti k rozhodnutím súdu o priznaní trov konania v rozsahu 100 % zo strany žalovaného v 2. rade poukázala na ust. § 10/8 vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z., z ktorého jasne vyplýva, že výška nemajetkovej ujmy nie je rozhodujúca z hľadiska posúdenia jej úspešnosti tej - ktorej sporovej strany. Vzhľadom k tomu navrhla, aby napadnuté rozhodnutie odvolací súd vo všetkých jeho napadnutých výrokoch potvrdil a priznal jej právo na náhradu trov odvolacieho konania.

20. Strany sporu a intervenient následne podali opätovné písomné vyjadrenia k vyjadreniam k odvolaniam, kde zotrvali na svojich stanoviskách a argumentoch.

21. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolania žalovaných strán sporu a intervenienta ako podané včas oprávnenými osobami bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP preskúmal napadnuté výroky rozsudku aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a 380 ods. 1,2 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolania nie sú dôvodné. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 27. 2. 2020, pričom verejné vyhlásenie bolo v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 CSP riadne oznámené. V dôsledku odvolaní

a ich rozsahu boli predmetom prieskumu výroky rozsudku okrem v poradí III., ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti nad sumu 30000 € zamietnutá.

22. Odvolatelia použili odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. d/ , e/, f/, h/ CSP. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (napr. nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť súdu a pod.). Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e/ CSP znamená vadu skutkovú, keď strana navrhla dôkaz, ktorý je potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, ale súd prvej inštancie takýto dôkaz nevykonal. Podstata odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom je to, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané či vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je v praxi vykladaný tak, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení súd vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. Omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil právny predpis iný, než ktorý použiť mal alebo ak síce použil správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

23. V prejednávanej veci odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené. Nebolo zistené, že by na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval nesprávne zákonné ustanovenie alebo použité zákonné ustanovenie nesprávne vyložil. Súd vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, náležite zistil skutkový stav a vykonané dôkazy hodnotil v súlade so zákonom a z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam na ktorých založil aj svoje rozhodnutie, zo zisteného stavu vyvodil aj správny právny záver. Podľa názoru odvolacieho súdu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je dostatočne odôvodnený a spĺňa kritériá riadneho odôvodnenia podľa § 220 ods. 2 CSP.

24. Odvolacie námietky odvolateľov boli v prevažnej väčšine už predmetom posudzovania súdom prvej inštancie, ktorý sa s nimi dôsledne vysporiadal pri rozhodovaní vo veci samej. Ani ďalšie skutočnosti uvedené v odvolaniach neumožňujú odvolaciemu súdu prijať iné závery a nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutých výrokov rozsudku, preto odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

25. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Na doplnenie a zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza:

26. Žalovaný podal odvolanie proti všetkým výrokom rozsudku, teda aj proti výroku, ktorým bola žaloba proti žalovanému v 1. rade zamietnutá. Odvolanie bolo odvolacím súdom prejednané aj v tejto časti, keďže žalobný návrh smeroval voči obom žalovaným na zapltenie nemajetkovej ujmy spoločne a nerozdielne, ak bola voči jednému z týchto žalovaných žaloba zamietnutá a druhý bol zaviazaný na plnenie, nepochybne sa tento výrok dotýka tohto žalovaného a nie je namieste odmietnutie odvolania proti tomuto výroku ako podanému neoprávnenou osobou. Čo sa týka právneho posúdenia, že pasívne legitimovaný je len žalovaný v 2. rade, s takýmto posúdením súdom prvej inštancie sa odvolací súd plne stotožňuje a poukazuje pritom na dôvody v rozsudku prvej inštancie uvedené.

27. V súvislosti s výškou priznaného zadoštučinenia žalovaný v 2. rade v odvolaní uviedol, že za spravodlivé by považoval také rozhodnutie súdu, ktoré by priznalo náhradu nemajetkovej ujmy do výšky 10.000 € a dôvodil, že súd mal prihliadať na stanovenú maximálnu výšku nemajetkovej ujmy v peniazoch pre pozostalých obetí v dôsledku úmyselných konaní osôb. K obmedzeniu výšky náhrady, ktorou dôvodili tak žalovaný ako aj intervenient s poukazom na zák. č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov, odvolací súd uvádza, že Občiansky zákonník výšku náhrady ničím neobmedzuje, je na voľnej úvahe súdu a nejde o zodpovednosť štátu v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. (§ 17 ods. 4), kde je priamo odkaz zák. č. 274/2017 Z.z..

28. Zmyslom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je určenie vzťahu medzi mierou ujmy na hodnotách ľudskej osobnosti a konkrétnym finančným vyjadrením náhrady tejto ujmy, vždy ide o nástroj, ktorého úlohou je zabezpečiť rešpektovanie a ochranu fyzickej osobe. Odvolací súd sa nestotožňuje s argumentáciou žalovaného v 2. rade a intervenienta ohľadom priznanej výšky nemajetkovej ujmy v tomto prípade. Súd v Slovenskej republike nie sú vo výške odškodnenia za väzbu viazané žiadnymi pravidlami a ani pevnými čiastkami. Je na úvahe súdu, aby v každom jednotlivom prípade pri zvážení jeho individuálnych skutkových okolností stanovil adekvátnu výšku odškodnenia nemajetkovej ujmy. Správne súd prvého stupňa vyhodnotil závažnosť vzniknutej ujmy žalobkyne, ktorú mal preukázanú predovšetkým s prihliadnutím na príbuzenský vzťah ako najbližšej rodinnej príslušníčky nebohého, pričom správne ustálil aj výšku priznanej nemajetkovej ujmy v peniazoch. Priznaná výška nemajetkovej ujmy v prejednávanej veci je výsledkom úvahy súdu, ktorá nevybočila výrazne z medzí a hľadísk stanovených zákonom a známou judikatúrou. Odvolací súd pritom poukazuje napr. na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach č.k. 2Co/84/2018-337, kde v obdobnej veci bolo matke pri dopravnej nehode usmrtenej 34 ročnej dcéry prisúdená nemajetková ujma od škodcov 25000 €, pričom dcéra už nevedla s matkou spoločnú domácnosť, mala vlastné dieťa. V posudzovanom prípade nebohý syn bol mladší, žil s matkou a celkové okolnosti jej prežívania, ktoré podrobne popísal v odôvodnení svojho rozsudku súd prvej inštancie odôvodňuje primeranosť priznanej výšky nemajetkovej ujmy. Namietaná výška nemajetkovej ujmy priznaná v inom konaní, inej osobe, aj keď je to manžel žalobkyne a nevlastný otec nebohého je predmetom posúdenia v inom konaní a nemožno jednoduchým súčtom priznaných súm poukazovať na neprimeranosť odškodnenia.

29. V súvislosti s v odvolaní namietanou pasívnou legitimitáciou žalovaného v . rade, že žalobca mal priamo žalovať v tomto spore intervenienta (poisťovňa) poukazuje odvolací súd na správny záver súdu prvej inštancie, že je na rozhodnutí žalobcu, či žaluje priamo poisťovňu, alebo zodpovedný subjekt. Právny záujem na výsledku sporu u intervenienta je nepochybne daný vzhľadom na rozhodnutie prijaté na kolégiu NS SR dňa 9.10.2018, (Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. júla 2017 sp. zn. 6 MCdo 1/2016). Uvádza sa v ňom, že škodou pre účely zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zmien a doplnení je aj nemajetková ujma spočívajúca v zásahu do osobnostných práv pozostalých obeť dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. Zodpovednostný zákon bol totiž výsledkom transpozície smerníc Európskej únie, ktoré boli nahradené t. č. platnou Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/103/ES zo 16. septembra 2009 o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o kontrole plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti. Táto smernica síce nedefinuje pojem škoda, ale z jej textu je zrejmé, že pod týmto pojmom rozumie osobnú ujmu a škodu na majetku, resp. používa slovné spojenie utrpenie „ujmy alebo škody“, či používa termíny „akákoľvek ujma alebo škoda“ alebo „akákoľvek škoda“. Komunitárne právo chápe škodu ako majetkovú aj nemajetkovú ujmu, resp. za ujmu považuje škodu majetkovú aj nemajetkovú (tu por. napr. rozsudok SD EÚ zo 6. mája 2010 vo veci C-63/09 R. S. proti Clickair SA).

30. Ohľadne napadnutého súvisiaceho výroku o trovách konania medzi žalobkyňou a žalovaným v 2. rade odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v predmetnom spore výška plnenia závisela od úvahy súdu a je to práve súd, ktorý má zohľadniť špecifiká konkrétneho prípadu a na základe toho posúdiť nárok žalobcu ako dôvodný či nedôvodný. V danom prípade nemožno konštatovať, že žalobkyňa uplatňovala zjavne bezdôvodný nárok za zásah do jej práv na ochranu osobnosti - rodinného života. Rozhodnutie o trovách konania má korešpondovať so zásadou procesného úspechu žalobkyne v spore rešpektujúc uplatnenie čl. 4 CSP. Je potrebné preto prijať záver, že žalobkyňa sa považuje za procesne úspešnú aj pri priznaní čiastočného plnenia, pretože výška plnenia závisela od úvahy súdu, ktoré rozhodnutie nie je predvídateľné procesným návrhom žalobkyne. Takýto výklad je zhodný s názorom autorov komentára k Civilnému sporovému poriadku (nakladateľstvo C.H.Beck, Civilný sporový poriadok, rok vydania 2016, autori Štefček, Ficová, Baricová, Mesiarkinová, Bajanková, Tomašovič). Pokiaľ ide o rozsah priznávanej náhrady advokátovi, táto bude vyplývať z ust. § 10 ods. 8 vyhl. č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov. To zodpovedná i účelu zákonodarcu aby v konaniach, v ktorých je výsledok závislý od úvahy súdu, nedochádzalo k neopodstatneným navyšovaniam trov právneho zastupovania, aby trovy zohľadňovali len predmet sporu bez ohľadu na výšku žiadaného odškodnenia.

31. Odvolanie žalovaného v 1. rade proti výroku rozsudku o trovách konania vo vzťahu žalobkyne a žalovaného v I rade považuje odvolací súd za nedôvodné. Napriek citovaným rozhodnutiam, súd má povinnosť pri použití ustanovení § 257 CSP zohľadniť všetky okolnosti s prihliadnutím na princíp očakávanej spravodlivosti. Žalobkyňa napriek zastúpeniu advokátom podala žalobu aj proti žalovanému v 1. rade, pretože bol právoplatne odsúdený za čin, ktorého následkom bola smrť jej syna a priznanie trov konania práve samotnému škodcovi by princíp spravodlivosti nenaplnilo, aj keď napokon bol v konaní úspešný, keďže za neho zodpovedá jeho zamestnávateľ.

32. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vrátane výroku o trovách konania ako vecne správne.

33. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1,2 CSP v spojení s § 225 ods. 1 CSP. Žalovaní a intervenient neboli so svojím odvolaním úspešní, preto má úspešná žalobkyňa nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Žalobkyňa sa osobitne k odvolaniu žalovaného v 1. rade nevyjadřila, preukázateľne jej trovy odvolacieho konania nevznikli, preto odvolací súd vo vzťahu týchto sporových strán náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

34. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 poslednej vety CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 poslednej vety CSP).